

Sygn. akt VI A Ca 334/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Maciej Kowalski

Sędzia SA – Agata Zając (spr.)

Sędzia SO del. – Marcin Strobel

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Kędzierska

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanych (...) Sp. z o.o. w K. i A. C.

o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 3 października 2012 r., sygn. akt XVII AmE 176/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości nadając mu następującą treść:

1. zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 sierpnia 2010r. Nr (...) w stosunku do (...) S.A. w K. w ten sposób, że stwierdza, iż wstrzymanie w dniu 8 czerwca 2009r. dostarczania energii elektrycznej do sklepu medycznego przy ul. (...) w S. było uzasadnione;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

II. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w K. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 334/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2010 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorcy – A. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) orzekł, że wstrzymanie w dniu 8 czerwca 2009 r. dostarczania energii elektrycznej do sklepu medycznego przy ul. (...) w S. dokonane przez (...) SA na zlecenie (...) sp. z o.o. było nieuzasadnione. Prezes URE wskazał, że (...) nie wykazała daty, w jakiej wezwanie z 12 maja 2009 r. zostało doręczone zainteresowanemu, a tym samym że wstrzymanie energii nastąpiło po upływie wyznaczonego 14 -dniowego

terminu na uregulowanie zaległych należności, ponadto Prezes URE ustalił, że wstrzymanie dostawy energii nastąpiło o godz. 10.40, zaś kwota wpłacona przez A. C. wpłynęła na konto Spółki (...) tego samego dnia o godz. 17.10.

Odwołanie od decyzji wniosła (...) SA w K. (obecnie (...) SA w K.) , zarzucając naruszenie art. 8 ust. 1 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 107 k.p.a. poprzez niewskazanie wyraźnie w decyzji podmiotu, którego czynność była nieuzasadniona i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w części wskazującej (...) SA jako podmiotu, który dokonał nieuzasadnionej czynności poprzez sformułowanie tezy decyzji tak, aby podmiot, którego czynność była nieuzasadniona został wskazany wyraźnie, tj. aby tylko (...) sp. z o.o. został wskazany w decyzji jako podmiot, który dokonał nieuzasadnionego wstrzymania dostawy energii elektrycznej. W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że wykonywał tylko czynności techniczne na podstawie dokumentacji przedstawionej przez (...) sp. z o.o. oraz że odbiorca energii w chwili dokonywania czynności wstrzymania dostarczania energii nie przedstawił pracownikowi dokonującemu czynności dokumentów potwierdzających uregulowanie należności na rzecz (...) sp. z o.o.

Skarżący przedstawił też pismo (...) SA z dnia 15 września 2010 r. wskazujące, że doręczenie przesyłki nr (...) nadanej 12 maja 2009 r. na adres (...) ul. (...) S. nastąpiło 14 maja 2009 r., a odbiór potwierdziła K. S. – osoba uprawniona.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie.

Zainteresowany A. C. wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że zgodnie z § 7 pkt 6 umowy dotyczącej dostarczania energii elektrycznej „za datę realizacji płatności przy wpłatach gotówkowych uznaje się dzień wpłaty w kasie uprawnionego przez Sprzedawcę podmiotu przyjmującego wpłaty za energię elektryczną, w pozostałych przypadkach dzień wpływu środków pieniężnych na rachunek wskazany na fakturze.”

Wyrokiem z dnia 3 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy dokonał następujących ustaleń faktycznych:

(...) SA prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie wytwarzania i przesyłania energii elektrycznej.

W dniu 22 lipca 2008 r. między A. C. prowadzącym działalność gospodarczą jako (...) a spółką (...) sp. z o.o. została zawarta umowa sprzedaży energii elektrycznej wraz z usługą dystrybucji do wskazanego lokalu. Z dniem 17 maja 2010 r. A. C. rozwiązał umowę sprzedaży.

W dniu 12 maja 2009 r. zostało wysłane do A. C. przez (...) sp. z o.o. wezwanie do zapłaty zaległych należności za energię elektryczną wraz z usługą dystrybucji oraz należności bieżących, wynikających z faktur: co do kwoty 205,60 zł z terminem płatności 26 marca 2009 r., co do kwoty 98,97 zł z terminem płatności 24 kwietnia 2009 r. i co do kwoty 177,55 zł z terminem płatności 26 maja 2009 r.

W wezwaniu wskazano, że dodatkowy termin do zapłaty nieuregulowanych należności upływa po 14 dniach od daty otrzymania niniejszego wezwania, a łącznie zadłużenie na dzień 12 maja 2009 r. wynosi 304,97 zł, za dzień zapłaty uważa się dzień uznania rachunku bankowego Spółki.

W dniu 8 czerwca 2009 r. (...) SA, na wniosek (...) sp. z o.o. z dnia 5 czerwca 2009 r. wstrzymała dostawę energii elektrycznej do sklepu medycznego będącego własnością A. C..

W dniu 8 czerwca 2009 r. A. C. przedstawił w Terenowym Biurze Handlowym B. dowód zapłaty kwot 307 zł i 177,55 zł, które uiścił w dniu 5 czerwca 2009 r. oraz kwoty 87,52 zł uiszczony 9 czerwca 2009 r. Dowody zapłaty zainteresowany okazywał także podczas wykonywania czynności wstrzymania dostaw energii.

Rachunek bankowy (...) sp. z o.o. został obciążony 8 czerwca 2009 r. o godz. 17.10.

W dniu 9 czerwca 2009 r. (...) sp. z o.o. zwróciła się do (...) SA o dokonanie wznowienia dostarczanie energii elektrycznej.

W toku postępowania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki powódka nie dysponowała dowodem doręczenia zainteresowanemu pisma z 12 maja 2009 r., reklamacja złożona w dniu 13 maja 2010 r. została pozostawiona bez rozpoznania z uwagi na upływ 12-miesięcznego terminu.

W dniu 14 września 2010 r. (...) przekazała dowód odbioru przesyłki poleconej ekonomicznej nr (...) nadanej 12 maja 2009 r., z którego wynika, że przesyłka została doręczona w dniu 14 maja 2009 r.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że ocena zasadności wstrzymania dostaw energii dokonywana jest na dzień 8 czerwca 2009 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego dokonując wstrzymania dostawy energii elektrycznej przedsiębiorstwo energetyczne nie wiedziało, czy minął dwutygodniowy termin liczony od dnia doręczenia zawiadomienia, bowiem (...) nie miał dowodu doręczenia wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 3a prawa energetycznego.

Przytaczając treść art. 6 ust. 3a prawa energetycznego Sąd Okręgowy wskazał, że dla możliwości wstrzymania dostaw energii elektrycznej odbiorcy konieczne jest łączne zaistnienie wskazanych w tym przepisie przesłanek, tj. wystąpienie co najmniej miesięcznej zwłoki z zapłatą za energię i wyznaczenie mu dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Sąd Okręgowy uznał, że na dzień 12 maja 2009 r. odbiorca A. C. zalegał z płatnościami przez okres dłuższy niż 1 miesiąc, jednak w dniu wstrzymania dostaw energii A. C. powoływał się na fakt zapłaty należności – zapłata miała miejsce 5 czerwca 2009 r., a zainteresowany dysponował dowodami zapłaty, nie przewidział bowiem sytuacji opóźnienia w realizacji przelewu na konto przedsiębiorcy, zaś wpływ pieniędzy na rachunek (...) sp. z o.o. był uzależniony od operacji bankowych, za których szybkość zainteresowany nie może ponosić odpowiedzialności.

W ocenie Sądu Okręgowego wystosowanie w dniu 5 czerwca 2009 r. wniosku o wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej z datą realizacji od 8 czerwca 2009 r. wymagało uprzedniego sprawdzenia, czy miał miejsce fakt zapłaty podnoszony przez zainteresowanego w dniu faktycznej czynności wstrzymania dostaw. Tym samym zdaniem Sądu Okręgowego nie zostały spełnione przesłanki z art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne.

Za bezzasadny Sąd Okręgowy uznał zarzut powoda, iż nie może być wskazany jako podmiot który dokonał nieuzasadnionej czynności, gdyż z uwagi na zawartą z zainteresowanym umowę kompleksową podmiotem uczestniczącym w postępowaniu dotyczącym wstrzymania jest zarówno przedsiębiorstwo przesyłowe lub dystrybucyjne, jak i przedsiębiorstwo obrotu.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

- naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przepis ten wymaga aby przedsiębiorstwo energetyczne, w momencie wstrzymania dostawy energii elektrycznej, dysponowało dowodem doręczenia odbiorcy powiadomienia o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczeniu dodatkowego terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego;

- naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przedstawiciel Operatora Systemu Dystrybucyjnego (OSD) dokonujący fizycznego wstrzymania dostaw energii elektrycznej miał prawo, obowiązek i faktyczne możliwości sprawdzenia, czy A. C. dokonał zapłaty kwot objętych wezwaniem z 12 maja 2009 r., pomimo iż z ustaleń Sądu wynika, że A. C. nie dysponował dowodami zapłaty w miejscu i czasie wstrzymania dostawy energii elektrycznej;

- naruszenie art. 354, art. 355 § 1 i 2 i art. 455 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że A. C. nie ponosi odpowiedzialności za brak wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty objętej wezwaniem z dnia 12 maja 2009 r.;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i pominięcie własnych, prawidłowych i bezspornych ustaleń faktycznych wskazujących, że A. C. na dzień 8 czerwca 2009 r. zalegał wobec powoda z zapłata kwoty 87,52 zł, a na moment wstrzymania dostawy zalegał z zapłatą całej kwoty objętej wezwaniem;

- naruszenie art. 5b ust. 1 i 3 prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, że powód odpowiada solidarnie z przedsiębiorstwem obrotu jedynie za zobowiązania wynikające z umów, o których mowa w tym przepisie, natomiast nie odpowiada za żadne inne działania lub zaniechania (...) sp. z o.o.;

- naruszenie art. 28 k.p.a. poprzez przyjęcie, że przepis ten stwarza podstawę do uznania wspólnej odpowiedzialności powoda z zainteresowanym za jego działania lub zaniechania wynikające z wstrzymania dostawy energii elektrycznej, w związku z brakiem uregulowania należności przez odbiorcę energii;

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewskazanie z mocy jakiego przepisu Sąd przyjął, że powód odpowiada wspólnie z zainteresowanym za wstrzymanie dostawy energii elektrycznej.

Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie, że wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej przez powoda do lokalu A. C. w dniu 8 czerwca 2009 r. było uzasadnione oraz zasądzenie na rzecz powoda od Prezesa URE zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych a także o zasądzenie na rzecz powoda od Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, mimo iż nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są zasadne.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w pełni przyjmuje za własne.

Przede wszystkim konieczne jest odniesienie się do zarzutów apelacji kwestionujących możliwość przypisania powodowi odpowiedzialności za wstrzymanie energii elektrycznej z uwagi na fakt, że jak podnosi skarżący, powodowa Spółka wykonywała jedynie czynności techniczne na zlecenie przedsiębiorstwa zajmującego się sprzedażą energii, zaś to (...) sp. z o.o. w K. (obecnie (...) sp. z o.o. w K.) jest odpowiedzialna za przygotowanie dokumentacji uzasadniającej dokonanie wstrzymania dostaw energii.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. III SK 26/12 (LEX nr 1318419) Sąd Najwyższy wskazał, że na podstawie art. 28 k.p.a. w związku z art. 8 ust. 1, art. 6 ust. 3a oraz art. 5 ust. 3 i 4 p.e. przedsiębiorstwo obrotu może być stroną postępowania o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 8 ust. 1 p.e., jeżeli podstawę faktyczną dla wstrzymania dostarczania energii stanowią zaległości w płatności należności wynikających z realizacji umowy kompleksowej w rozumieniu art. 5 ust. 3 i 4 p.e.

Nie ulega zaś wątpliwości, że zainteresowany A. C. zawarł umowę spełniającą definicję umowy kompleksowej zawartej w art. 5 ust. 3 prawa energetycznego, określona jako umowa sprzedaży energii elektrycznej wraz z usługą dystrybucji wskazującą, że dostarczanie energii odbywa się na warunkach określonych w umowie między (...) sp. z o.o. jako sprzedawcą a (...) SA jako dystrybutorem (k. 10 akt administracyjnych).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przytoczonego wyżej wyroku w sprawie III SK 26/12 „(...) w przypadku umowy kompleksowej prawna więź w zakresie obowiązku zapłaty za dostarczoną energię i wyświadczone w związku z dostarczaniem tej energii usługi dystrybucyjne łączy odbiorcę energii jedynie z przedsiębiorstwem obrotu. Jeżeli przedsiębiorstwo obrotu zobowiązało się sprzedawać energię odbiorcy oraz dostarczać ją za pośrednictwem przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, do którego należy sieć, to wstrzymanie dostarczania energii z powodu niewywiązywania się przez odbiorcę z warunków płatności określonych w umowie następuje na żądanie

przedsiębiorstwa obrotu. Przy wstrzymywaniu dostarczania energii elektrycznej na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest jedynie "egzekutorem" poleceń przedsiębiorstwa obrotu. Ocenę, czy wstrzymanie dostarczania energii przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne na podstawie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego było zasadne determinuje treść umowy łączącej przedsiębiorstwo obrotu z odbiorcą oraz zachowanie odbiorcy energii (powstanie zaległości) oraz przedsiębiorstwa obrotu (wezwanie do zapłaty odpowiadające wymogom z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego). Przesłanką do uznania za nieuzasadnione wstrzymania dostarczania energii na podstawie umowy kompleksowej przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne jest niedochowanie przez przedsiębiorstwo obrotu wymogów wynikających z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. (...) W konsekwencji, w przypadku sporów, o których mowa w art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego wynikających z realizacji umów kompleksowych w rozumieniu art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego, należy odrzucić stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym stroną postępowania przed Prezesem Urzędu z art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego może być tylko przedsiębiorstwo dystrybucyjne. Decyzja Prezesa Urzędu nie rozstrzyga o prawach i obowiązkach tylko przedsiębiorstwa dystrybucyjnego, lecz o prawach i obowiązkach przedsiębiorstwa obrotu oraz przedsiębiorstwa dystrybucyjnego. Decyzja wydawana przez Prezesa Urzędu po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii dotyczy umowy, jaka łączy odbiorcę energii albo z przedsiębiorstwem obrotu (gdy jest to umowa kompleksowa) albo z przedsiębiorstwem obrotu i przedsiębiorstwem dystrybucyjnym (gdy odbiorca nie korzysta z umowy kompleksowej). Dlatego źródłem interesu prawnego dla przedsiębiorstwa obrotu w sprawach o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii będzie art. 6 ust. 3a w związku z 11 art. 5 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego. Z uwagi zaś na treść art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego w postępowaniu w sprawie o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii status strony przysługuje także przedsiębiorstwu dystrybucyjnemu. Spór o nieuzasadnione wstrzymanie dostarczania energii toczy się bowiem między odbiorcą energii a przedsiębiorstwem obrotu (wobec którego odbiorca ma zaległości) oraz przedsiębiorstwem dystrybucyjnym (które wstrzymuje i wznawia dostarczanie energii)."

W świetle powyższych wywodów nie ulega wątpliwości, że decyzja rozstrzygająca spór co do zasadności wstrzymania dostawy energii elektrycznej w wypadku zainteresowanego A. C. powinna odnosić się zarówno do powoda jako przedsiębiorstwa zajmującego się dystrybucją (przesyłem) energii, jak i do (...) sp. z o.o. (poprzednio (...) sp. z o.o.) jako sprzedawcy energii i podmiotu uprawnionego do pobierania od odbiorcy należnych opłat obejmujących także opłatę przesyłową.

Za zasadne Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 6 ust. 3a prawa energetycznego.

Przepis ten wyczerpująco określa warunki, od spełnienia których uzależnione jest powstanie po stronie przedsiębiorstwa energetycznego uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii: odbiorca zwleka z zapłatą za pobraną energię albo świadczone usługi przez okres co najmniej miesiąca po upływie terminu płatności, odbiorca został poinformowany przez przedsiębiorstwo energetyczne o zamiarze wypowiedzenia umowy, informacja została przekazana pisemnie, odbiorcy wyznaczono dodatkowy termin zapłaty. Na przedsiębiorstwie energetycznym, o którym mowa w art. 6 ust. 1 prawa energetycznego ciąży zatem obowiązek informacyjny o określonej treści - jeżeli zmierza wstrzymać dostarczanie energii bez ryzyka uznania takiego wstrzymania za nieuzasadnione, ma obowiązek poinformować na piśmie odbiorcę energii o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii.

Nie ulega wątpliwości, że wezwanie skierowane do zainteresowanego A. C. (k. 90 akt administracyjnych) odpowiadało wymogom określonym w art. 6 ust. 3a prawa energetycznego, zawierało bowiem zarówno informację o wysokości zaległych należności wymagalnych z dniem 27 marca 2009 r. i 25 kwietnia 2009 r., jak i wezwanie do zapłaty zaległych i bieżących należności w dodatkowym terminie, który upływa po 14 dniach od otrzymania niniejszego wezwania oraz wskazanie, że brak zapłaty w powyższym terminie stanowić będzie podstawę do wypowiedzenia umowy oraz spowoduje wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej. Bezsporne było też istnienie wskazanych w piśmie zaległości obejmujących należność za energię elektryczną wraz z usługą dystrybucji.

Należy przy tym wskazać, że stan faktyczny będący podstawą wydania zaskarżonej decyzji różnił się od ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej swoją decyzję oparł bowiem przede wszystkim na stwierdzeniu, że nie zostało wykazane, aby od dnia doręczenia odbiorcy pisma powiadamiącego o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczającego dodatkowy dwutygodniowy termin do zapłaty zaległych i bieżących należności do dnia faktycznego wstrzymania dostaw energii upłynął termin dwutygodniowy, z uwagi na brak dowodu doręczenia zainteresowanemu odbiorcy pisma z dnia 12 maja 2009 r. Należy przy tym podkreślić, że A. C. w toku postępowania administracyjnego nie kwestionował, iż pismo to otrzymał, nie potrafił jedynie wskazać w jakiej dacie.

Kwestia ta została jednak wyjaśniona w toku postępowania przed Sądem Okręgowym, który ustalił, że pismo z dnia 12 maja 2009 r. zostało doręczone zainteresowanemu w dniu 14 maja 2009 r. Ta data wyznacza zatem początek biegu dwutygodniowego terminu wskazanego w art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne, w którym odbiorca może uregulować należności, aby uniknąć negatywnych konsekwencji związanych z nienależytym wykonaniem umowy kompleksowej.

Nie ma przy tym podstaw do uznania, że dla oceny zasadności dokonania wstrzymania dostaw energii elektrycznej istotne znaczenie ma fakt dysponowania przez przedsiębiorcę dowodem doręczenia pisma odpowiadającego wymogom określonym w art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne, a tym samym świadomość, że dwutygodniowy termin na uregulowanie zaległych należności został skutecznie wyznaczony i upłynął w chwili w której wstrzymanie dostaw energii nastąpiło.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalony należy uznać pogląd, że termin, o którym mowa w art. 6 ust. 3a prawa energetycznego rozpoczyna swój bieg od daty doręczenia stosownego wezwania odbiorcy energii do uiszczenia zapłaty za energię elektryczną, przy czym nawet w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne błędnie wyznaczyło dodatkowy termin na uiszczenie należności, lecz dostarczanie energii wstrzymało już po upływie terminu liczonego od dnia doręczenia wezwania, to wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej nie było nieuzasadnione (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r. III SK 12/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2010 r. III SK 29/10).

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy nie ulega wątpliwości, iż wyznaczony zainteresowanemu A. C. dodatkowy termin na uregulowanie należności upłynął z dniem 28 maja 2009 r., należności do tego dnia nie zostały uregulowane, zaś wstrzymanie dostarczania energii nastąpiło w dniu 8 czerwca 2009 r., na wniosek przedsiębiorstwa zajmującego się sprzedażą energii z dnia 5 czerwca 2009 r.

Tym samym należy uznać, że zostały spełnione przesłanki wskazane w art. 6 ust. 3a prawa energetycznego uprawniające przedsiębiorcę do dokonania wstrzymania dostarczania energii.

Kwestią sporną jest natomiast ocena, czy dokonanie przez odbiorcę wpłaty zaległych należności już po upływie wyznaczonego terminu, ale przed wstrzymaniem dostaw energii ma znaczenie dla oceny czy wstrzymanie dostarczania energii było uzasadnione, a także czy zainteresowany A. C. uiszczył zaległą należność przed dokonaniem czynności wstrzymania dostarczania energii.

Sąd Apelacyjny uznał, iż wykładnia celowościowa przepisu art. 6 ust. 3a prawa energetycznego przemawia za uznaniem, iż przesłanką uzasadniającą wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej jest istnienie zaległości w zapłacie za pobraną energię lub świadczone usługi w chwili w której dochodzi do wstrzymania dostarczania energii. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 września 2010 r. III SK 12/10 poinformowanie o możliwości wstrzymania dostarczania energii ma nakłonić odbiorcę do uiszczenia zaległych opłat za dostarczanie energii elektrycznej, zaś dodatkowy termin, liczony od daty doręczenia pisma informującego o zamiarze wstrzymania dostarczania energii elektrycznej podyktowany jest względami ochrony słabszej strony umowy sprzedaży energii elektrycznej, czyli konsumenta usługi określonej w tej umowie. Ratio legis nałożenia takiego obowiązku informacyjnego, jak przewidziany w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, na dostawcę energii elektrycznej polega na uświadomieniu odbiorcy istnienia zaległości, gdy powstała ona wskutek przeoczenia lub okoliczności życiowych oraz umożliwieniu zabezpieczenia odpowiednich środków na pokrycie powstałej zaległości.

Celem przepisu jest zatem przede wszystkim skłonienie niełojalnego kontrahenta do uregulowania zaległych należności, zaś możliwość wstrzymania dostarczania energii elektrycznej stanowi najbardziej dotkliwą sankcję, przewidzianą dla odbiorców, którzy w pełni świadomie nie wywiązują się z obowiązków wynikających z umowy.

Tym samym w ocenie Sądu Apelacyjnego, jeśli odbiorca już po upływie wyznaczonego dodatkowego terminu ureguluje należności objęte wezwaniem przed wstrzymaniem dostarczania energii elektrycznej, przedsiębiorca winien odstąpić od czynności związanych z wstrzymaniem dostarczania energii.

Z dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń wynika, że w chwili podejmowania przez pracowników powoda działań związanych ze wstrzymaniem dostarczania energii A. C. okazywał dowody uiszczenia należności objętych wezwaniem z dnia 12 maja 2009 r. i że kwoty zaległe oraz bieżące opłacił w dniu 5 czerwca 2009 r.

Tym niemniej okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie dają podstaw do uznania, iż w chwili wstrzymania dostarczania energii A. C. uregulował zaległe należności. Z treści § 7 pkt 6 umowy kompleksowej wynika, że za datę realizacji płatności przy wpłatach gotówkowych uznaje się dzień wpłaty w kasie uprawnionego przez Sprzedawcę podmiotu przyjmującego wpłaty za energię elektryczną, w pozostałych przypadkach dzień wpływu środków pieniężnych na rachunek wskazany na fakturze.

Także w piśmie z dnia 12 maja 2009 r. przedsiębiorca energetyczny wskazał, że za dzień zapłaty uważa się dzień uznania rachunku bankowego sprzedawcy.

Wpłata dokonana przez A. C. w dniu 5 czerwca 2009 r. była wpłatą gotówkową, jednak nie została dokonana w kasie uprawnionego przez sprzedawcę podmiotu, a u przedsiębiorcy zajmującego się przelewem należności na konto odbiorcy.

Tym samym zgodnie z treścią umowy oraz z treścią art. 454 k.c. datą spełnienia świadczenia jest data uznania rachunku bankowego wierzyciela, a nie data wpłaty środków celem realizacji przelewu – dopiero bowiem z tą chwilą wierzyciel ma możliwość dysponowania wpłaconymi środkami, zatem w tym momencie dochodzi do zaspokojenia wierzyciela i wygaśnięcia zobowiązania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 1995 r. III CZP 164/94, OSNC 1995/4/62). Zainteresowany będący przedsiębiorcą, powinien zaś mieć świadomość, iż realizacja przelewu może trwać kilka dni i że wpłacone środki dopiero po pewnym czasie zostaną uznane na rachunku wierzyciela, zwłaszcza że dokonywał wpłaty tydzień po upływie wyznaczonego, dodatkowego terminu, tym samym bez znaczenia są wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności związane z tym, że zainteresowany nie przewidział sytuacji opóźnienia w realizacji przelewu i że wpływ środków na rachunek wierzyciela uzależniony był od operacji bankowych, za których szybkość zainteresowany nie może ponosić odpowiedzialności.

Bezsporne jest zaś, że uznanie rachunku wierzyciela kwotą wpłaconą przez A. C. nastąpiło w dniu 8 czerwca 2009 r. o godz. 17.10, podczas gdy wstrzymanie dostarczania energii nastąpiło tego dnia o godz. 10.40 (k. 91 akt administracyjnych).

Tym samym nie było podstaw do odstąpienia przez przedsiębiorcę od czynności związanych ze wstrzymaniem dostarczania energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego, zaś wobec spełnienia przesłanek określonych w art. 6 ust. 3a prawa energetycznego wstrzymanie dostarczania energii nie było nieuzasadnione.

Na marginesie powyższych rozważań należy wskazać, iż wpłata dokonana przez zainteresowanego w dniu 9 czerwca 2009 r. w kwocie 87,52 zł nie miała znaczenia dla oceny zasadności czynności wstrzymania dostarczania energii, było to bowiem opłata dokonana w związku z wnioskiem o wznowienie dostarczania energii.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania za obie instancje orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.